



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 861/2021  
15.04.2021. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миња Ђокић, адвокат из ..., против туженог „City Runner“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Милош Марковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 556/20 од 25.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 556/20 од 25.09.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 556/20 од 25.09.2020. године.

**Образложење**

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 556/20 од 25.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1452/17 од 26.09.2019. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи, на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора у 2017. години исплати износ од 6.520,85 динара, са законском затезном каматом од 31.03.2017. године до исплате и обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 53.290,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 76. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 13/17), одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора у 2017. години у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, датог према просечној нето заради обрачунатој према уговору о раду. Ово због тога што је тужила била у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 01.06.2010. године до 01.03.2017. године, када јој је достављено решење туженог о отказу уговора о раду од 25.02.2017. године, а до тада је искористила 3 дана годишњег одмора колико дана годишњег одмора јој сразмерно броју месеци рада припада у тој календарској години.

У таквом случају, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила није уз ревизију доставила правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Одлуке које је тужила доставила уз ревизију односе се на оцену основаности захтева за исплату новчане накнаде за неискоришћени годишњи одмор у ситуацији када је изведеним доказима утврђено да послодавац није донео решење коришћењу годишњег одмора, а да запослени није искористио то право, што није ситуација у конкретном случају, јер је према утврђеном чињеничном стању (које се ни редовном ревизијом не може побијати) тужила у 2017. години искористила три дана годишњег одмора, колико јој је дана, до дана престанка радног односа у тој календарској години, припадало, сразмерно броју месеци рада у тој години.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.04.2017. године. Првостепена пресуда донета је 26.09.2019. године. Другостепена пресуда је донета 25.09.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 6.520,85 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић